27 September 2008 pronkt er op de poster van de WWKK, de tweede in successie.

Na de alom positieve reacties van afgelopen editie zullen we weer trachten een memorabele koers op touw te zetten die voor ieder een uitdaging én iets nieuws biedt. De opzet zal dezelfde zijn. Uw schamel lot in de handen van de fantasie van een klimmende koerskapitein.

Koersindicatie: ± 110 km course pittoresque, 1500 mètre dénivellation

In Oktober van het jaar des Herens 2007 werd de eerste Wilde Waalse KuitenbijtersKoers in het Ardense landschap verreden. Ter afsluiting van het hoogseizoen maakten we nog éénmaal een Tour d'Ardennes van een kleine 110 kilometer maken met aansluitend een complementerend samenzijn op onze bestemming. Voor de gelegenheid hadden wij een fotograaf gevraagd het lijden op de gevoelige plaat vast te leggen. Voor revitalisering werd gezorgd. Voor diegenen die hun seizoen wilden bekronen met een heuse trofee was er de tussentijdse klimtijdrit waarin de kuiten op de proef konden worden gesteld en al die dure trainingsuurtjes gecashed konden worden. De route, noch het hoogteprofiel zal werd gepubliceerd. Het wat, waar, hoe en waarom van deze tour-de-force, en daarmee hen schamel lot, lag in de handen van de organisatie. Allez, on y va!...richting het groen van de Ardense heuvels, waar we de mooiste cols en côtes zouden trotseren op de verkeerluwe wegen van Wallonië.

Dagboekaantekening 14 Oktober 2007

Op de dag dat Bart Brentjes Eijsden aandeed reed het regenboogpeloton er vandaan. Om zichzelf iets aan te doen…. De 1ste Wilde Waalse Kuitenbijters Koers!
Als een span briesende paarden zette zij koers richting Wallonië voor een veelbelovende dag. Vier man breed in een gedrongen groep, adem condenserend in de koude ochtendlucht en nerveus voor wat er zou komen gaan. Geen van de deelnemers wist immers welke ontberingen er in het verschiet lagen. Ondanks de eerste zonnestralen die de nachtsluier gestaag van het Waalse land tilde was het een stap in het duister. Een vooruitzicht op een arrangement van onvervalste kuitenkrakers. Het beloofde een prachtige herfstdag te worden!

Momenten daarvoor hadden deze renners zich verzameld aan de Emmastraat in Eijsden. Met ruim 20 in getal waren zij op de uitnodiging ingegaan. Schuchter handenschuddend alsof de deelnemers daaruit wilden opmaken waarom zij er daadwerkelijk waren. Met een “Goedemorgen, Roger, Miel, Perjan of Filip” werden de gezichten bij de verhalen geplaatst. Totdat een van de gastheren het startsein gaf: “banden vol met wind: Rollen!” Doorgaans waren zij allen solist of enkel in het wild gespot in kleine groepen, maar voor één keer verenigd in dit regenboogpeloton. Velen kenden elkaar louter van de lyriek op die ene bindende factor, kuitenbijters.com, en deelden schuchter hun verwachtingen voor die dag bij de eerste meters richting Visé. Het monotone gebrom van de volgwagen sloot de gelederen. Voor de meesten was het aftasten begonnen. Het plaatsen van de accenten. Onvervalst Vlaams, breekbaar Brabants, een harde Rrr. Alles gecementeerd door het zangerige Limburgs.
Alle windstreken waren vertegenwoordigd. Al snel ontstond er een geëngageerd gesprek over de fiets, fietsen en niets dan de fiets. Die passie werd immers gedeeld. De passie waar het allemaal mee begon; de oogstrelende lelijkheid van een Waalse voorstad en de lust voor het beklimmen van haar hellingen. Eenmaal Eijsden achter zich gelaten en de grens gepasseerd maakten zij zich op voor de amuse van de dag. Vanuit Bombaye slingerde de groep renners zich sierlijk rondom de eerste bescheiden haarspelden van Visé. Hier en daar uit het zadel om de spieren los te schudden. De klim daarop, langs het plaatselijke zwembad, sorteerde al snel de jonge honden van de ervaren rotten in het wielervak. Zij met de jaren in de banden wisten wel beter dan onverbloemd met hun krachten te strooien. De Kuitenbijterskoers zou haar naam zonder twijfel recht doen en elke verkwisting zou met rente terugbetaald worden. In de afdaling van Rue de Richelle rekte de gedrongen groep zich tot een lang lint van renners. De snelheid zat er al aardig in waar het niet dat de Sarolay haar voet voor het peloton plofte. Zenuwachtig werd er naar een kleiner verzet gezocht. Met de blik op het voorwiel ontging menigeen de ambitieuze sprint die Ralf op de eerste meters inzette. Binnen luttele seconden werd het peloton op achterstand gezet. Hier en daar probeerde een deelnemer nog in te haken, maar het gros van de groep vond zich veroordeeld tot de lagere regionen van de eenmaal in steen gehouwen hiërarchie. Boven aan deze eerste serieuze klim herpakte het peloton zich weer samen en werden de eerste ervaringen gedeeld. Want hier ging het immers om, liefhebbers en hun merkwaardige liefhebberij van het lijden op de fiets. Ongemerkt begaf de koers zich richting Wandre. In de afdaling van de Voie Veille prezen zij die onbekend waren met het terrein zich gelukkig deze niet te hoeven beklimmen. De rest vreesde de Tesny. Die tegen de bergwand geplakte weg was voor menigeen de Angstgegner die zij mishoopten. Het routecomité besliste anders en koos voor de onvolprezen Bois La Dame. Voordat de ochtendzon haar flanken had kunnen bereiken werd deze parel aan het dag-palmares toegevoegd. Met een vluchtige blik op een ontwakend Luik was de koers hiermee écht op weg.Een introductie van de Luikse voorstad vraagt om een kort bezoek aan Jupille. Met haar grijze gevels, scheve huisjes en gescheurde straten kenmerkt zij de Waalse sfeer als nergens anders. Hier komen de schoonheid en de lelijkheid samen in openluchtmuseum van La Walonreye. Gestaag koerste het peloton richting Fleron via voor velen de verrassing van de dag. Verscholen tussen het gebladerte ontvouwde zich de kasseienklim van Avenue Henri Warnant. In al haar onwaarschijnlijkheid gemist door de Cotacol maar vanaf heden opgenomen in het klimmerslexicon. Een karakteristieke klim bezaaid met losliggende ‘kinderkopjes’ die het peloton onverbiddelijk in twee stukken hakte. Eenmaal voorbij de kasseien was het einde nog niet in zicht. Deze stadse verrassing trok dan ook een zware wissel op het uithoudingsvermogen van de ambitieuze groep. Boven aan de klim zochten de koplopers een plekje in de zon en werden de eerste energy bars van hun glimmende wikkels

ontdaan. Een geamuseerde routekapitein bestudeerde de vertrokken gezichten van elke aankomende renner en zag zijn verkenningstocht uitbetaald in klinkende munt. Voor met name Frank en ondergetekende een welkom moment van rust. De ‘dielsels’ onder ons hadden nog niet de benodigde kilometers in de benen om soepel het helend asfalt te kunnen slechten. De zon deed zomers aan en de eerste jasjes vonden een plek in de volgwagen. Op naar zuidelijk gelegen oorden! Aan de klimdorst was nog niet tegemoet gekomen.

De Kuitenbijterskoers koos voor de verkeersluwe routes richting Chaudfontaine. Zo ook de eerste afdaling na Fleron over een weg waar geen kat komt (nou ja… die ene dan). Met opgeheven hoofd kozen de voorgangers elkaars wiel in een duikvlucht in de dieptes van Romseé, waar het niet dat na enkele honderden meters deze verkwikkende daling in een doodlopend eind leek te verzanden. Een ‘flolie’ van het routecomité die zich in het achterveld verkneukelde om de zich verschakelende renners. De enige weg uit deze tandwielmisère was een slakkengang in een te hoog verzet tegen het asfalt dat zich uiteindelijk achter de renners ontwaarde. Eenmaal terug boven werd alsnog de daling richting Chaudfontaine ingezet. Hier en daar klonk de naam Voie Chars in het geroezemoes van het peloton. Menigeen had zijn huiswerkgedaan en deze krent in de klimmerspap uitvoerig bestudeerd. Echter, met geen website kon men deze hellende steeg ‘voor-berijden’. Deze moest beleefd worden. Na 100 meter werd het stil in de groep. Enkel het geluid van briesende adem verstoorde de zondagsrust in het rustieke dorpje Chaudfontaine. Menigeen koos voor een laverende weg richting de top. De 20+ procentpunten eiste zijn tol. De ruim 1000 meters werden tandenknarsend geslecht en zelfs boven aan de top leken de woorden zoek. De een voorover gebogen over zijn stuur, de ander langzaam rondjes draaiend in zijn vraag om verkoelende lucht. Eén voor één baarde de steeg de verslagen renners die de achterliggers op hun beurt uitgeput op het pleintje ontvingen. Na enkele minuten maakte de hyperventilatie weer plaats voor de woorden en werd de klim bijgezet in de kast met memorabelen. “Dus dit is nu de Voie Char” zuchtte een deelnemer, een klim die haar naam van karrenspoor eer aandoet en haar reputatie van egobreker volledig waar maakte.De pijlsnelle afdaling gehuld in bronsgeel eikenloof bracht ons verder op onze queste. In Andoumont, op een kleine 50 km van huis, bereikte de koers haar draaipunt. De plaatselijke klim met in haar verlengde de ondergewaardeerde variant van de waren de amuses voor die ene uitdaging die de klimmers nog restte: de klimtijdrit.
Eerder die ochtend had het lot de groep in paren verdeeld die in samen een van de opdoemende flanken zouden bestijgen, gemeten op de onverbiddelijke chrono’s van de koersorganisatie. Favorieten werden gedoodverfd en daarmee in de voorbije kilometers richting de kop van het peloton gedirigeerd. Andere kanshebbers kozen bewust voor de luwte van het peloton. Krachten sparend waarbij cadans en kuiten van collega deelnemers bestudeerd werden. Wie had er ‘de benen’ voor? Met een laatste aanwijzing van de starter om in het gehucht van Drolenval vooral het linker pad te nemen en daarmee de beker helemaal leeg te drinken beklommen de koppels zij aan zij de eerste meter van deze klassieke kuitenbijter. Het venijn in haar staart vroeg dan ook het uiterste van mens en materiaal. Krakende crancks begeleidden de noeste arbeid die de groep op het asfalt lei. Aan de top genadeloos geregistreerd door de tikkende klok. Niemand vroeg naar zijn tijd, daar eenieder dacht dat zijn tijd reeds gekomen was. De uitputting nabij. De terugreis werd ingezet. Met de wind in de rug doorkruiste het peloton het pittoreske dorpje van Soiron en het land van Herve. Af en toe demarrerend bij een close encounter met een verdwaalde MTB’er. De laatste kilometers richting

Eijsden waren bergafwaarts en voor een aantal een welkome zalving voor getergde spieren. Voldaan stuurden zij hun vederlichte carbon- of degelijke pardonfietsen de parkeerplaats op waar eerder die ochtend de missie begon. Welke een betere manier om de eindtijden af te wachten in de herfstzon met een bord. Toegegeven, de met zweet doorweekte boekhouding van de routekapitein gaf hier en daar enige twijfel over de notities die aan de top van de Drolenval gemaakt werden. Desalniettemin werden Ton en Tijs met lauweren omhangen. Van hun eindtijd bleek de inkt het minst uitgelopen. Dat zijn tweede plek door Perjan aangegrepen werd om de daaropvolgende ochtend de training te hervatten moge duidelijk zijn. Voor volgend jaar is de maat gezet!De 1ste Wilde Waalse Kuitenbijters Koers was zonder twijfel een succes. Een prima gezelschap van echte liefhebbers. Dat de zachte herfstzon het geheel omlijste was een aardige bijkomstigheid, maar het gemêleerde gezelschap bracht de sfeer en stemming. Volgend seizoen staat deze koers ongetwijfeld weer op de kalender!